

HIROMI KAWAKAMI

MANAZURU

TRADUCCIÓ DEL JAPONÈS
DE MARINA BORNAS MONTAÑA

BARCELONA 2013

QUADERNS CREMA

TÍTOL ORIGINAL *Manazuru*

Publicat per

QUADERNS CREMA

Muntaner, 462 - 08006 Barcelona
Tel. 934 144 906 - Fax. 934 147 107
correu@quadernscrema.com
www.quadernscrema.com

© 2006 by Hiromi Kawakami. Tots els drets reservats
© de la traducció, 2013 by Marina Bornas Montaña
© d'aquesta edició, 2013 by Quaderns Crema, S.A.U.

Drets exclusius d'edició en llengua catalana:
Quaderns Crema, S.A.U.

ISBN: 978-84-7727-554-1
DIPÒSIT LEGAL: B. 23 150-2013

AIGUADEVIDRE *Gràfica*
QUADERNS CREMA *Composició*
ROMANYÀ-VALLS *Impressió i relligat*

PRIMERA EDICIÓ *novembre de 2013*

Sota les sancions establertes per les lleis,
queden rigorosament prohibides, sense l'autorització
per escrit dels titulars del copyright, la reproducció total o
parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment mecànic
o electrònic, actual o futur—inclouent-hi les fotocòpies i la difusió
a través d'Internet—, i la distribució d'exemplars d'aquesta
edició mitjançant lloguer o préstec públics.

Algú em seguia mentre caminava.

Com que encara era lluny, no distingia si era una dona o un home, però vaig continuar caminant sense capficar-m'hi.

Havia sortit de bon matí de la pensió de la badia i em dirigia cap a l'extrem del penya-segat. Havia passat la nit en una petita pensió, propietat d'un home i una dona que, per l'edat que tenien, devien ser mare i fill.

Quan vaig arribar des de Tòquio després d'un viatge en tren de dues hores, eren vora les nou del vespre i l'entrada principal de la pensió ja estava tancada. De fet, l'entrada no era res més que una porta baixa de ferro com les que hi havia a qualsevol casa particular, flanquejada per dos o tres pins de tronc estret i recargolat. El nom de la pensió no estava escrit enlloc, només hi havia una placa solitària on s'hi llegia el nom SUNA escrit amb tinta negra.

—Quin nom més curiós—vaig comentar.

—És un cognom força habitual, en aquesta zona—em va respondre la que semblava la mare.

Malgrat els nombrosos cabells blancs que li poblaven el cap, el fill devia tenir la meua edat, quaranta-cinc anys i escaig. Quan em va preguntar si voldria esmorzar l'endemà al matí, la seva veu em va resultar familiar, tot i que no el coneixia de res. Vaig deduir, doncs, que s'assemblava a la d'algú que coneixia, però en aquell moment no se'm va acudir qui podia ser. No era ben bé el seu to de veu, el que em sonava, sinó la manera com li vibrava en parlar.

Li vaig dir que no voldria esmorzar. Tot seguit, el fill va sortir de darrere el taulell i em va acompanyar a l'habitació del fons del passadís. «De seguida vindré a estendre-li

el futon. La sala de banys és al soterrani», em va explicar breument. Quan se'n va anar, vaig obrir la cortina i vaig veure el mar allà mateix. Se sentia la remor de les onades. Era una nit sense lluna. Vaig forçar la vista per intentar veure les onades, però la llum dels fanals era massa pobra. Devia fer estona que havien preparat l'habitació, perquè l'ambient estava caldejat. Vaig obrir la finestra per deixar-hi entrar l'aire fresc.

La sala de banys estava situada en un soterrani fosc. De tant en tant, una gota d'aigua queia del sostre.

Vaig pensar en el Seiji. M'havia dit que aquella nit es quedaria a dormir a la feina. Li havia demanat més d'una vegada que m'expliqués com eren les sales de descans de l'empresa on treballava, però no aconseguia fer-me'n una idea. Tres habitacions estretes, cadascuna amb un sol llit. Si estaven tancades amb clau, volia dir que hi havia algú dormint. Com que jo no havia treballat mai en una gran empresa, quan intentava imaginar-m'ho sempre em venia al cap la imatge d'una habitació d'hospital: un llit de baranes cobert amb una manta de color marró clar i una cortina al voltant, unes sabatilles que fan ressonar les passes en caminar i, al capçal del llit, un timbre i un registre de la temperatura.

«No té res a veure amb un hospital. És una habitació de sostre baix on no hi ha res, només unes quantes revistes que algú s'ha cansat de llegir i ha deixat escampades per terra—em va explicar el Seiji, somrient. El Seiji riu sense fer soroll, sembla que rigui només amb les galtes. Al principi no hi estava acostumada, però ara ja el conec. —Quan em quedo a dormir a la feina, no puc agafar el son fins a trenc d'alba, perquè és el moment més tranquil. Gairebé totes les plantes estan a les fosques i no se sent pràctica-

ment res dins l'edifici. Esgotat, m'estiro sobre el matalàs dur, però no m'adormo perquè estic desvetllat. Aleshores faig el ritual d'anar a dormir que feia quan era petit i que vaig recuperar quan em vaig començar a quedar a dormir a la feina: m'estiro al llit com si m'endinsés a l'aigua, amb la diferència que el cos no se m'enfonsa, sinó que sura sobre la superfície. Un cop damunt el matalàs d'aigua rígida, estiro tot el cos sense fer soroll, des del clatell fins als panxells de les cames, passant per l'esquena i el cul. Em quedo quiet i l'aigua em va escalfant a poc a poc les parts del cos que hi estan en contacte, i així és com aconsegueixo agafar el son», em va explicar, somrient una altra vegada.

Després de banyar-me, com que no tenia cap necessitat de dormir, a diferència del Seiji, em vaig quedar desperta tota la nit. No vaig agafar el son fins que, a través d'una esclatxa de la cortina, vaig veure com el cel negre començava a aclarir-se. Mentre pensava que, a aquella hora, el Seiji també es devia estar adormint, vaig apagar el llum i vaig tancar els ulls.

Quan em vaig despertar, eren les nou tocadetes i la llum inundava l'habitació. La remor de les onades se sentia encara més que la nit abans. Vaig preguntar a recepció el camí que havia d'agafar per anar fins a l'extrem del penya-segat. El fill me'l va dibuixar amb llapis en un tros de paper. Va gargotejar la forma del penya-segat i, al mig, hi va traçar l'itinerari. «Aquesta forma em recorda alguna cosa», vaig pensar. Encara no sabia a qui em recordava, la veu del fill. En canvi, de seguida vaig veure que el dibuix que havia fet semblava un drac, des del coll fins a la cua. Fins i tot li sortien una mena de bigotis del nas.

—Fins a la punta del penya-segat hi ha una horeta a peu
—em va explicar.

—Caminant a pas lent, es triga una mica més—vaig sentir que deia la mare des del quarto del fons.

—Aquesta nit potser també em quedaré, ¿que tenen habitacions lliures?—No havia vist ningú més i sospitava que era l'única clienta de la pensió, de manera que esperava que em diguessin que sí de seguida. Malgrat tot, el fill va inclinar el cap com si dubtés.

—Els divendres vénen els pescadors. Si el mar continua encalmat com fins ara, segurament tindrem totes les habitacions plenes. Truqui abans per assegurar-se'n—em va aconsellar.

Vaig assentir lleugerament i vaig sortir de la pensió. Després de consultar l'horari penjat a la parada de l'autobús, vaig veure que faltava mitja hora perquè passés el següent. Només volia arribar-me a l'estació per deixar la bossa a la consigna. Si hi anava a peu, trigaria mitja hora. Vaig fer un cop d'ull al carrer, que s'enfilava bruscament, i vaig dubtar una estona. Al final, vaig decidir esperar l'autobús i vaig baixar fins a la platja.

El mar era monòton. Les onades anaven i venien. Em vaig asseure en una roca i vaig contemplar l'horitzó. Feia força vent. De tant en tant, l'aigua m'esquitxava. Tot i que ja havia començat la primavera, feia un fred intens. Les paneroles de mar entraven i sortien de sota les roques.

No havia anat fins allà amb la intenció de quedar-m'hi a dormir. Tenia una reunió a l'estació de Tòquio. Vaig menjar alguna cosa ràpida i se'm van fer les set de la tarda. Volia agafar la línia de Chuo, però les cames em van portar cap a la línia de Tokaido i vaig pujar al tren. Vaig pensar que, si anava fins a Atami i tornava amb el mateix tren, encara arribaria a temps d'agafar la línia de Chuo, però em vaig anar

posant nerviosa fins que, al final, no em vaig poder aguantar més i vaig baixar del tren. Era a l'estació de Manazuru.

Vaig baixar de l'andana, vaig creuar un passadís estret i vaig anar a parar a la plaça de davant de l'estació. L'oficina d'informació ja estava tancada. Un taxista em va acompanyar a la pensió. «És petita, però correcta», em va dir, i em va deixar just davant de la placa on hi deia: SUNA.

Mentre viatjava amb tren, havia trucat a la meva mare. «¿Què vols que li prepari, a la Momo, per dinar demà?», em va preguntar. «Fes servir el que vulguis tret del pollastre que hi ha a la...—vaig començar, però vaig acabar la frase dient-li—: El que vulguis. Em sap greu haver marxat sense avisar», em vaig disculpar. «No pateixis», em va respondre ella. La seva veu sonava llunyana. Em va semblar que algú em seguia i em vaig girar, però estava sola al vagó. No hi havia ni una ànima.

Des de la finestra del tren, em va semblar veure el mar, però com que era fosc no vaig saber si ho era o no. No era la primera vegada que deixava la meva mare i la Momo soles i passava una nit fora de casa per feina, però no ho havia fet mai sense avisar-les abans. Amb el Seiji, no havíem viatjat mai junts. Ell també tenia fills. Tres. I estava casat. El seu fill mitjà devia tenir l'edat de la Momo, uns catorze o quinze anys.

L'autobús em va deixar a l'estació i, des d'allà, vaig agafar el camí que m'havia de dur cap a l'extrem del penya-segat.

Vaig pensar que els amos de la pensió havien estat molt amables d'acollir-me sense demanar-me explicacions malgrat que havia aparegut de cop i volta, a una hora força intempestiva i amb una maleta petita. Aquell cognom, Suna, em va semblar misteriós, tot i que la nit abans no m'havia

crídat gens ni mica l'atenció. No era la seva sonoritat, el que m'intrigava. No se m'acudia cap nom de pila que pogués lligar-hi.

El pendent era suau. Tan bon punt vaig deixar enrere la badia, el camí va començar a anar paral·lel al mar. Els cotxes que passaven pel meu costat m'esquivaven fent una petita volta. Prop de l'estació m'havia creuat amb diverses persones, però allà ja no hi havia cap vianant. Vaig passar per una zona de botigues i restaurants de marisc. Més enllà, només es veia el carrer que continuava. Tant les botigues com els restaurants estaven buits.

Tot d'una, vaig saber a qui em recordava el fill de la pensió Suna. Tenia la mateixa veu que feia el meu marit quan s'acabava de despertar, un marit que havia desaparegut dotze anys enrere sense deixar rastre. Era una veu emboirada i carregada de son que el feia semblar un nen petit. «Kei», deia, pronunciant el meu nom amb aquella veu greu que traspuava dolçor. Era sens dubte la d'un home adult però, sense saber per què, jo sempre li havia trobat un matís indefinible, a mig camí entre la veu d'un nen i la d'un noi jove.

El meu marit va desaparèixer misteriosament, i no n'he tornat a saber res des d'aleshores.

Se'm va ocórrer que aquella presència que em seguia podria ser un esperit del mar. Al meu marit li agradava molt, el mar.

Sense amoïnar-m'hi gaire, vaig continuar caminant cap a l'extrem del penya-segat. Com que caminava a pas ràpid, respirava esbufegant. La petita bossa de tela que m'havia emportat es balancejava al meu costat. Em vaig comprar un te verd en una màquina de refrescos. Després de dubtar un moment, vaig decidir agafar-lo calent. Vaig continuar

caminant amb el te a la mà. La presència que em seguia es va allunyar sigil·losament.

En aquell indret, el cel semblava que s'estrenyia. Devia ser un efecte visual produït pels vessants de les muntanyes que s'alçaven a mà dreta. Els ocells volaven baix. Només remun-taven el vol per esquivar els esculls que s'endinsaven al mar.

El paisatge estava amarat de calma.

No recordo res del que vaig fer durant els dos primers anys després de la desaparició del meu marit. La meva mare va deixar que m'instal·lés a casa seva. Acceptava totes les feines que m'arribaven i, de mica en mica, vaig anar recuperant la meua rutina diària. Aleshores vaig conèixer el Seiji, i de seguida vam començar una relació.

¿Què és, una relació?

Mentre alletava la Momo, quan feia poc que havia nascut, la notava molt a prop meu. Notava la seva proximitat d'una manera molt més intensa que quan estava embarassada i la portava dins meu. El que sentia no era afecte ni tendresa, només notava la seva proximitat.

Les relacions no sempre són properes, tot i que això no vol dir que siguin distants. Tant si tenim una relació com si no la tenim, sempre hi ha certa distància que ens separa dels altres.

Em va avançar un autobús. Estava cansada. La parada era a uns cent metres del lloc on em trobava, però no vaig arrencar a córrer per atrapar-lo, i l'autobús va continuar el seu camí sense aturar-se. Vaig tornar a trobar uns quants restaurants de marisc, un al costat de l'altre. Les gavines hi descansaven damunt de les teulades. Només n'hi havia un que tingués penjat el cartell d'OBERT i els llums encesos. De dia, els llums artificials feien una impressió trista. Hi vaig entrar.